

ΚΑΘΑΡΑ ΛΟΓΙΑ

Ποῦ βρῶ καὶ σ' ἀνταμῶσω
μὲ ματιές—
μὲ γλυκειές ματιές,
τί μοῦ ρίχνεις σιγῇ τόσο
σαῖτες,
δός του σαῖτες ;

Κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά σου
τραγουδῶ—
ναῖσκε τραγουδῶ.
Μὰ δὲν κάθεσαι, στοχάσου.
σὺ ἐδῶ,
μόνο σὺ ἐδῶ.

Μέσ' εἰς τὸν τικρυνὸ σπιτάκι,
νὰ σ' τὸ πῶ ;—
θέλεις νὰ σ' τὸ πῶ ;
Κατοικεῖ ἐν ἀγγελάκι,
τ' ἀγαπῶ—
'κεῖνο εἶν' π' ἀγαπῶ.

Δὲν φορεῖ χρυσὰ στολίδια
κι' ἀκριβά—
φοδεῖ ἀκριβά !
Δὲν ἀλείφεται φτειασίδια
νὰ τραβᾷ
νέους νὰ τραβᾷ.

Κεῖνη εἶνε ποῦ συμφέρει
τὸ λαλῶ—
νὰ ποῦ σ' τὸ λαλῶ

Κείνη θενά κάμω ταῖρι,
 ς' τὸ καλόν,
 ἄμε ς' τὸ καλόν !

Γὼ εἰμ' ἓνα πτωχὸ παιδάκι
 μὲ σπουδὴ—
 μὲ πολλὴ σπουδὴ,
 ποῦ σὰν τωῦρη τὸ μεράκι,
 τραγουδεῖ,
 δὸς του τραγουδεῖ.

Ξεύρω πῶς γιὰ ν' ἀγαπήσω
 μιὰ κυρά—
 σὰν κ' ἐσὲ κυρά,
 πρέπει δόξα ν' ἀποκτήσω
 καὶ παρᾶ,
 καὶ γερὸ παρᾶ.

Ὅμως ξεύρω ἀκόμα ὅτι
 ς' τὰ γερά—
 ναῖσκε ς' τὰ γερά,
 ἀγαπᾷς ἓνα στρατιώτη
 μὲ φτερά,
 μὲ χρυσὰ φτερά.

Ἀψηλὰ φορεῖ τακούνια
 νὰ ὑψωθῇ—
 θέλει νὰ ὑψωθῇ,
 καὶ κατάργυρα σπιρούνια
 καὶ σπαθί,
 ὦ πὼ πὼ πὼ, σπαθί !

Πάρ' τον, γειά σου καὶ χαρά σου,
 νὰ χαρῆς—
 ἄνδρα νὰ χαρῆς
 καὶ νὰ φάγῃ τὸν παρᾶ σου,
 κι' ἂν τὸν βρῆς,
 πιάσ' τον, ἂν τὸν βρῆς !